

muligheden. Da dispensationsmuligheden ikke tidligere har været i anvendelse, og da bemærkningerne til lovforslaget som nævnt ikke er klare, fandt jeg det vanskeligt uden videre at bruge muligheden for at suspendere reglerne om arbejdsgivers betaling af 1. og 2. ledighedsdag, særligt under hensyn til, at en anvendelse af reglen ville danne præcedens ved fremtidige konflikter.

Det var i denne forbindelse også med i regeringens overvejelser, at anvendelse af dispensationsmuligheden ville betyde en generel suspension af reglerne om betaling af dagpenge-godtgørelse for 1. og 2. ledighedsdag. Dispensationen ville hermed også omfatte brancher, der ikke var berørt af konflikten.

Som nævnt i mit svar på spørgsmål nr. S 556 overvejes det i øjeblikket, om regelsættet om G-dage kan revideres, således at reglerne fungerer mere optimalt.

Hvis disse overvejelser munder ud i forslag om ændring af arbejdsløshedsforsikringsloven, vil jeg i denne forbindelse søge at præcisere anvendelsesområdet for dispensationsbestemelsen, således at de nævnte uklarheder kan afhjælpes.

Det er vanskeligt at vurdere, hvor mange, der blev afskediget fra virksomheder, der ikke var direkte omfattet af konflikten, men hvor arbejdsophøret alligevel skyldes konflikt på andre virksomheder, og der er ikke foretaget nogen samlet opgørelse over, hvor mange ansatte, der blev hjemsendt på disse virksomheder.

I forbindelse med konflikten har SALA skønnet, at der inden for SALAs område, på virksomheder, der var indirekte berørt af konflikten, kunne blive tale om hjemsendelse af omkring 20.000 ansatte, hvilket ville svare til en udgift til G-dags betaling på omkring 20 mill. kr.

Andre brancher har også været berørt og antages det, at der samlet fx. har været 50.000 hjemsendelser, kan det have påført virksomheder, der var indirekte berørt af konflikten, udgifter til betaling af 1. og 2. ledighedsdag på omkring 48 mio. kr.

Spm. nr. S 1206

Til justitsministeren (25/8 98) af:

Jens Vibjerg (V):

»Hvilke skridt agter ministeren at tage for at hindre, at vidner, der står for at skulle afgive forklaring i straffesager i f.eks. rettens venteværelse eller i nærheden af retten, bliver udsat for direkte eller indirekte trusler eller psykisk påvirkning af den tiltaltes »venner« eller medtiltalte, som opholder sig i samme lokale eller i nærheden af retten?«

Begrundelse

En effektiv beskyttelse af vidner er helt afgørende for, at politiet kan opklare den stigende og grovere kriminalitet.

Svar (3/9 98)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg lægger meget stor vægt på, at vi kan give vidner en så dan beskyttelse, at frygt for represalier ikke afholder nogen vidner fra at afgive forklaring.

Det er også baggrunden for, at jeg i efteråret 1997 nedsatte en arbejdsgruppe om vidnebeskyttelse. Arbejdsgruppen skulle bl.a. vurdere, om de eksisterende regler og fysiske rammer omkring domsforhandlinger gav vidner og forurettede den nødvendige tryghed.

Arbejdsgruppens rapport blev offentliggjort den 6. juli 1998.

Rapportens beskrivelse af de gældende ordninger viser, at der allerede i dag består en lang række muligheder for at beskytte vidner, og at disse muligheder også rent faktisk anvendes af myndighederne.

I det omfang sagens karakter giver anledning til det, kan der f.eks. være tale om, at politiet følger et utrygt vidne til og fra afhøringen i retten.

Arbejdsgruppen har herudover fundet, at der på enkelte – men væsentlige – punkter er behov for nye regler og initiativer.

Arbejdsgruppen peger bl.a. på, at der i en række byretter ikke er separate venterum for vidner. Arbejdsgruppen foreslår, at der etableres sådanne separate venterum eller på anden måde skabes mulighed for, at vidner kan vente